

[Udenrigsministeren]

betydeligt omfang fremskynder de indrømmelser, som de central- og østeuropæiske lande kan få på det handelsmæssige område på de europæiske markeder.

Jeg erkender, at den tilgang til vore markeder, som vi i dag tilbyder de central- og østeuropæiske lande, ikke er tilstrækkelig. Den danske regering er klar til at gå videre, og jeg mener, at vi fra dansk side skal interessere os overmåde stærkt for at komme videre med hensyn til øget markedsadgang, fordi kun øget markedsadgang kan give de central- og østeuropæiske lande en virkelig chance for også i praksis at omstille deres økonomier til markedsøkonomi. Hvis ikke de får mulighed for at sælge på vore markeder, har de ikke mulighed for at finansiere de indkøb af højteknologi og viden, som de har brug for at købe hos os for at få deres egne økonomier i gang.

Der skal ikke herske nogen tvivl om, at det er den danske regerings opfattelse, at vi skal gå langt, og at vi skal gå hurtigt frem i retning af bedre markedsadgang på de europæiske områder. Det er ikke Danmark, der her er blokerende. Der er andre lande inden for EF-kredsen, som har reservationer og peger på, at der er følsomme områder på tekstilområdet, landbrugsområdet, stålområdet, hvor de europæiske økonomier har vanskeligheder selv, og hvor man derfor fra nogens side beskytter sektorinteresserne.

Jeg mener her, at det er vigtigt at anlægge et overordnet synspunkt og sige, at det politiske og økonomiske er af central betydning, at de får øget markedsadgang, og regeringen er klar til at gå den vej.

For så vidt angår Rusland førte topmødet i København til en beslutning om at tilbyde Rusland at holde regelmæssige konsultationer på det højeste niveau. Det forventes, at det første af topmøderne mellem den russiske præsident, formanden for Kommissionen og formanden for Ministerrådet vil finde sted i november i år i Bruxelles.

Jeg tør godt konkludere, at Københavnstopmødets beslutninger på Østpolitikens område er en milepæl i udviklingen og kommer til at få betydning i ganske mange år.

Hr. Ellemann-Jensen beskæftigede sig med EF's udvidelse. Også det er jo et vigtigt tema. Grundlaget er her Lissabonerklæringen fra juni 1992. Konklusionerne fra Lissabonmødet

fra juni 1992 siger: »Det Europæiske Råd er enig om, at en udvidelse med EFTA-landene er mulig på grundlag af unionstraktatens bestemmelser om institutionerne og de dertil knyttede erklæringer.« Og på topmødet i København hed det: »Det Europæiske Råd er fast besluttet på at nå målet om, at den første udvidelse af Den Europæiske Union skal ske senest den 1. januar 1995 i overensstemmelse med de retningslinier, der blev udstukket på Det Europæiske Råd i Lissabon og Edinburgh.«

Med andre ord: Vi er enige om, at en udvidelse med EFTA-landene er mulig på grundlag af unionstraktatens bestemmelser om institutionerne. Det er regeringens holdning. Det er muligt, og sådan bør det være.

Det er ikke strudsepolitik, som hr. Ellemann-Jensen omtalte det. Det er ikke strudsepolitik at holde fast ved det grundlag, der er aftalt mellem 12 lande i Lissabon og bekræftet i København. Det er ikke strudseri at holde godt fast i det, som ydermere jo er selve grundlaget for EFTA-landenes ansøgning om medlemskab, nemlig at der ikke skal ske fundamentale forandringer i institutionerne.

Efter min opfattelse ville vi svigte bl.a. de nordiske ansøgerlande, hvis vi ikke holdt fast i det, som har været grundlaget hele tiden, nemlig at de kan blive medlemmer uden fundamentale forandringer i institutionerne. Det er rigtigt, at der er lande blandt de store, som allerede nu ønsker at fravige Lissabonbeslutningen. Der har været tanker fremme i nogle lande blandt de store om, at ikke alle lande skulle have et medlem af Kommissionen. Det er ikke et forslag, regeringen er tilhænger af. Jeg glæder mig over, at hr. Ellemann-Jensen i dag har sagt, at det heller ikke er Venstres opfattelse, at det skal være sådan.

Det er der gode grunde til. Når alle lande bør have et medlem af Kommissionen, er det jo ikke for at råde over en bureaukratstilling mere, men fordi det er vigtigt, at der sidder repræsentanter, der kender til forholdene i samtlige medlemslande rundt om bordet, når Kommissionen, som har retten til at stille forslag, udarbejder sine forslag. Derfor er dette med, at alle medlemslande råder over et medlem af Kommissionen, ikke en uvæsentlig biting, men et led i den fine institutionelle balance, som eksisterer inden for EF.